

MARS'TA SEL

Zübeyir Tokgöz

MARS'TA SEL

Dağhan kendini kırmızı çimlerin üzerinde buldu. Şaşkın şaşkın etrafına bakındı, çevresinde hiçbir şey yoktu. Dümdüz bir arazi, pembemsi gökyüzü ve yeni biçilmiş gibi hepsi aynı boyda kıpkırmızı çimler... Nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Hiçbir fikri yoktu. Daha önce hiç böyle tuhaf bir yer görmemişti. Yere eğildi, çimlerin gerçek olup olmadığını anlamak istiyordu. Tereddütle dokundu, dokunur dokunmaz elini geri çekti. Dağhan ürkmüştü. Çünkü çimler salınmaya başlamıştı. Bu salınma dokunduğu yerden dışa doğru bir çember oluşturarak yayılmaya başladı. Ve hiç rüzgâr yoktu. Etrafı oldukça aydınlıktı, çimenler ıslıl ıslıl

parlıyordu. Gökyüzüne baktı. Gözleri güneşi aradı fakat güneş yoktu.

O anda bir ses işitti:

“Koş Dağhan koş!”

Etrafına baktı. Sesin nereden geldiğini merak ediyordu. Etrafında hiç kimse yoktu.

“Koş Dağhan koş!”

Dağhan sağına, soluna, önüne, arkasına yeniden bakındı. Hiçbir şey veya hiç kimse görünmüyordu. Kıpırmızı çimlerden oluşan uçsuz bucaksız düzlük ve derin bir ufuk çizgisi...

“Koş Dağhan koş!”

Ses çok uzaklardan geliyor gibiydi. Boğuk bir ses tonuydu fakat insanın içine işliyordu.

Dağhan, nerede olduğunu anlayamıyordu. Şimdiye kadar sayısız ötegezegen gitmişti, fakat burası hiçbir yere benzemiyordu. Dağhan'ın içini tuhaf bir his kapladı. Korkuları, endişeleri, özlemleri, şimdiye kadar yaşadığı tüm duyguları benliğine hücum ediyordu.

“Koş Dağhan koş!”

Dağhan sese kulak verip koşmakta tereddüt ediyordu. Fakat aklına yapacak başka bir şey de gelmiyordu.

“Koş Dağhan koş!”

Dağhan ansızın koşmaya başladı. Koşması da bir tuhaftı. Attığı her adım en az beş metreydi. Sanki uçuyormuş gibiydi. Dengesini sağlaması zor olmasa, bu durum hoşuna bile gidebilirdi. Dağhan, kırmızı çimlere her bastığında çevreye hızla yayılan bir dalga oluştuğunu fark etti. Adımları, kırmızı çimler üzerinde durgun bir göle atılan taşlar gibi etki ediyordu ve peş peşe dalgalar yayılıyordu. Dağhan, hangi yöne gittiğini bilemeden koştu, koştu, koştu...

Koşmaktan yorulmaya başlamışken, gizemli sesteki farklı olarak bir gürültü işitiyor gibi oldu. Durdu, etrafı dinledi fakat aralıklarla “Koş Dağhan koş!” sesinden başka hiçbir şey duymadı. Sonra yürümeye başladı. Birkaç adım atmışken daha şiddetli bir gürültü işitti.

“Koş Dağhan koş!”

Etrafını yeniden kontrol etti. Arkasına dönüp baktığında, kırmızı çimlerle kaplanmış yüzeyin

çöktüğünü fark etti. Çöküntü hızla kendisine doğru geliyordu. Dağhan paniğe kapıldı. Hızla yeniden koşmaya başladı. Koşarken arkasına dönüp baktığında çöküntünün yaklaşmakta olduğunu fark etti. Çöküntü o kadar yaklaşmıştı ki o korkunç gürültüsü kulaklarını tırmalıyordu.

Dağhan çöküntüye düşmemek için tüm gücüyle koşuyordu. Zaman kaybetmemek için arkasına bakmıyordu bile. Bakmasına da gerek yoktu. Çöküntüyle açılan uçurumun boğuk gürültüsünü olanca dehşetiyle ensesinde hissediyordu. Nereye gittiğinin ise hiçbir önemi yoktu.

“Koş Dağhan koş!”

Dağhan öyle hızlı koşuyordu ki... Hayatı boyunca bu kadar hızlı koşmadığından emindi. Amansızca kendini kovalayan çöküntü, derinliği yüzlerce metre olan uçuruma dönüşmüştü. Dağhan koşarken ayağını çektiği anda zemin çöküyordu. Bir salise bile geç kalması uçuruma yuvarlanması için yeterliydi.

“Koş Dağhan koş!”

Dağhan koşmaktan çok yorulmuştu, pes etmek üzereydi. Bir canavar gibi kendisini kova-

layan uçurumdan kurtulmak için hiçbir düşünce gelmiyordu aklına. Dizlerinde hiç derman kalmamıştı. Artık kaslarında kalan son enerjisini kullandığının farkındaydı. Aklına kardeşi ve yoldaşı Denizhan geldi. “Keşke onu son bir kez görebilseydim,” diye düşündü. Sonra birer birer arkadaşları, dostları gözlerinin önünden geçti. Gözlerini yumdu, tam duracakken bir kişneme duydu. Gözlerini tekrar açtı. Gökyüzünden kendisine doğru uçarak gelen bir at gördü. Yanıldığını sandı. Gözlerini tekrar yumup açtı. Evet, at oradaydı. Kendisine de oldukça yaklaşmıştı. “Bu at efsanelerde adı sık sık geçen Tulpar olmalı,” diye düşündü. Ansızın ayağı havada kaldı. Uçuruma yenilmişti. Avaz avaz bağırarak dibi görünmeyen uçuruma düşmeye başladı. Tepetaklak düşerken bir kişneme sesi daha işitti. Sesin geldiği yöne bakmasına fırsat kalmadan kendisini Tulpar’ın sırtında buldu.

Dağhan, kendisini kovalayan uçurumun büyüklüğünü Tulpar’ın sırtında dengesini sağladığından sonra fark edebildi. Kırmızı çimlere bürünmüş kızıl topraklar sanki yerin dibine akıyordu. Çöküntü o kadar geniş ve derindi ki sanki yer yır-

tilarak delinmişti. Dağhan çok büyük bir tehlike ile karşı karşıya olduğunu, manzarayı gördükten sonra daha iyi anlamıştı.

Kaptan Dağhan, Tulpar'ın sırtında pembe gökyüzüne doğru yükselmeye başladı. Uçsuz bucaksız bir kıvıllık uzanıyordu. Gökyüzünden yüzeye bakınca, uçurumun sadece kendisini kovalamadığını, başka yönlerede doğru da ilerlediğini gördü. Artık "Koş Dağhan koş!" diyen sesi işitmez olmuştu. Sesin kaynağını bulamasa da dost bir ses olduğunu anlamıştı. O ses, kendisini uçurumdan korumuştı.

Dağhan, amaçsızca Tulpar'la uçuyordu. Bir süre sonra gitmek isteği yönü düşününce Tulpar'ın o tarafa döndüğünü fark etti. Tulpar sanki düşüncelerini okuyordu. Dağhan gökyüzünde, Tulpar'ın sırtında kendini daha güvende hissediyordu. Ufka doğru baktı. Ufukta belirli belirsiz bir hareketlenmenin olduğunu gördü. İçinden bir ses oraya gitmesini fısıldıyordu. Sese kulak verdi ve oraya doğru yöneldi.

Dağhan yaklaştıkça yerden ışıkların yayıldığını fark etti. Gökyüzüne doğru çıkan ışık öyle parlaktı ki, zaten aydınlık olan pembe gökyüzünü daha da aydınlatıyordu. Bu gizemli yer Dağhan'a tanıdık

geldi. Dağhan, bu manzarayı sanki daha önce görmüştü. Bu yaşadıklarını sanki daha önce yaşamıştı. “Bu bir dejavu olmalı,” diye düşündü. Tulpar’ı durdurmak istedi. Tulpar kanatlarını çırparak havada asılı olarak durdu. Dağhan bazen dejavu durumunda olacakları da tahmin edebilirdi. Aklını yokladı ve kendi kendine mırıldanmaya başladı. “Yerden taşlar yükselecek.” Kızıl çimlerin arasından beyaz mermer bloklar yükselmeye başladı. Belki elli metre yüksekliğinde on metre genişliğinde çok büyük bloklardı bunlar. Her birinin üzerinde Runik yazıya benzer oyulmuş şekiller vardı. “Taşlar bir şekil oluşturacak,” diye düşündü Dağhan.

Dağhan, olacakların sonunu kestiremeye de yavaş yavaş hatırladıklarını mırıldanarak seyrediyordu. Taşların her biri göğe yükseliyor ve orada asılı kalıyordu. Yükselen her taş sanki önceden belirlenmiş yere ulaşarak diğer taşlarla aynı hizaya geliyordu. Taş bloklar göz kamaştırıcı ışık içinde kubbemsi bir yapı oluşturdular. Havada asılı duran bu yapının tam altında yer yarılmaya başladı. Dağhan, uçurumun burada da ortaya çıkacağını düşündü. Korku ile karışık bir heyecana kapıldı. Kalp atışlarının hızlandığının farkında

bile değildi. Yerden bir yapı çıkmaya başladı. Dağhan gözlerine inanamadı! Bu yapı Bursa beyazı zemin üzerine Elazığ vişnesi mermerden oluşan anıt mezardı. On beş metre uzunluğunda ve beş metre genişliğindeki anıt, kaplumbağa şeklindeki büyük bir kaidenin üzerindeydi. Bu anıt mezar, babasının ve annesinin mezarlarıydı. Tek fark, mezarın yapıldığı taşların farklı olmasıydı. Dağhan ve Denizhan, anne ve babalarının mezarlarını Mars'taki Mars taşından inşa ettirmişlerdi. Mars taşı, cam ve çelikten oluşan bu anıt mezar, Mars'ın Ekvatoru'nda kurganı andıran bir tepenin üzerindeydi. Bu gördüğü anıt mezar ise Türkiye'nin mermerlerinden inşa edilmişti. Burası dümdüz bir yerdi, kırmızı çimlerle kaplıydı, aydınlık olduğu hâlde güneşi yoktu. Yani Mars olamazdı. Mavi ve yeşilin birbirine geçtiği Dünya ise hiç olamazdı.

Dağhan şaşkınlık içindeydi. Yerdeki hareketlilik artık durmuştu. Daha önce oluşan ve havada asılı duran kubbeye anıt mezar bir bütün oluşturuyordu. Fakat kubbe anıt mezardan onlarca metre yüksekte yine asılı duruyordu.

Dağhan merak içinde olanları seyrederken adının çağrıldığını işitti. Bu ses daha önce kendisine

koşmasını söyleyen gizemli ses değildi. Tanıdık bir sestir, Denizhan'ın sesiydi:

“Dağhan Ağabey! Dağhan Ağabey!”

Dağhan, sesin geldiği yöne döndü. Denizhan tıpkı kendisinin bindiği uçan at gibi kanatlı beyaz bir ata binmiş kendisine doğru yaklaşıyordu. Denizhan'ı gören Dağhan'ın yüreği ferahladı. Kendisini daha güvende hissetmişti.

Denizhan gülümseyerek adını çağırıyordu:

“Dağhan, Dağhan!”

Dağhan, Denizhan'a cevap vermek istedi. Fakat sesinin çıkmadığını anladı. Bir daha denedi. Yine sesi çıkmamıştı. Morali bozuldu.

Denizhan, uçan kanatlı atının üzerinde çok heybetli görünüyordu. Yine gülümseyerek seslendi:

“Dağhan, Dağhan!”

Dağhan, Denizhan'la konuşabilmek için kendini zorlayarak haykırdı:

“Denizhan!”

Evet! Dağhan'ın bu defa sesi çıkmıştı. Denizhan'ın sesini daha gür işitiyordu:

“Dağhan uyan! Çok terlemiştin!”

